

מהחברים

מתחברים יחד לתורה הזמנית

היכל הגוזנים

להשקות את התורה בהתבודדות

שפכי כמים ליכך

להשקות את הגן

התורה משולה לעץ. העץ יכול להצמיח פירות נפלאים, עלים בעלי סגולות ורפואות יקרות, אך מנגד - העץ יכול גם לנבול, חס וחלילה.

כשהעץ מתייבש, הוא עדיין קיים, אך הוא חסר חיות לחלוטית ורטיבות. כביכול יש בו הכל - אך באמת הוא חסר וריק.

כדי שהעץ ישגשג ויפרח, עלינו להשקות אותו במים חיים, מים זכים שירוו את צמאונו של העץ, ויתנו לו את הכוח להוציא מתוכו את כל סגולותיו היקרות.

ליקוטי מוהר"ן הוא עץ החיים, אבל גם עץ החיים צריך נהר שישקה אותו ויעניק לו התחדשות.

ישנם כאלו הטועים לחשוב שאפשר 'ללכת עם תורה', ללמוד ליקוטי מוהר"ן בעיון, בלי להשקות את העץ הנפלא הזה - עם מי התפילה וההתבודדות.

זוהי טעות הרסנית ביותר, כי בכך האדם עלול למצוא את עצמו - תחת ההגדרה הנוראה של מי ש'חכמתו מרובה ממעשיו', ובכך הוא יכול לאבד את כל הנשמה הפנימית של הלימוד.

כשהאותיות פוגשות את החיים

רבינו השאיר לנו שתי מתנות שהולכות יחד: "תורה נפלאה", עם אינסוף השגות ועצות המתאימות לכל נפש בכל מצב ובכל גיל. ואת "עצת ההתבודדות", לפרש את כל שיחתו לפני השי"ת.

'ההתבודדות' משקה את 'התורה', ומשאירה אותה תמיד מלאה חיות ורלוונטיות.

בתורה ס"א רבינו מגלה, ששלימות התורה שבכתב - היא על ידי התורה שבעל פה.

איך התורה שבעל פה מתחדשת?

התורה שבעל פה נוצרת מתוך התורה שבכתב, על ידי המפגש וההתנגשות בין מציאות החיים לדברי התורה. כלומר, כשאנו באים לקיים את הדברים שנכתבו בספרים הקדושים, אנו רוצים להבין כיצד התורה הכתובה - התורה שבכתב, יכולה לבוא לידי מעשה ביום יום שלנו.

כל מציאות חדשה בבריאה, צריכה לקבל דרך והנהגה ישרה מתוך התורה.

אך הפער שיש בין כל מילה עתיקה - למציאות החיים בת ימינו, מצריך להוציא ולקבל עוד ועוד פרשנויות חדשות לאותם דברי תורה - שהם בבחינת תורה שבכתב. וזאת, על פי דברי החכמים שלימדו אותנו כיצד להוציא מכל הספרים משפטי הנהגות ישרות.

ולכן המפגש בין התורה הישנה - התורה שבכתב, אל מציאות החיים העכשווית, מוליד בכל מפגש כזה, עוד תורה שבעל פה. וכך התורה שבכתב מקבלת רעננות ורוח חדשה כאשר היא פוגשת את המציאות העכשווית, ומגלה פרשנות חדשה כל יום.

הכל קורה בהתבודדות

היכן מתרחש בפועל המפגש בין מציאות החיים לתורה שבכתב? בהתבודדות!

כשאדם לוקח כל יום את הלימודים שלו, ומכניס אותם בזמן ההתבודדות לתוך כל נפתולי החיים הפשוטים - הוא יוצר כביכול שיח, שמבקש להבין כיצד אותה תורה שלמדתי נותנת מענה לכל פרטי החיים בהם אני נמצא. וכך המפגש הזה מוליד תובנות חדשות ועצות נפלאות, ומצמיח פירות חדשים מתוך אותם תורות.

שנה שעברה בחודש אלול, הלכנו עם התורות שמלמדות על החיבור הנפלא של תורה ותפילה יחד - לעשות מתורות תפילות.

רבים וטובים העידו, שהמפנה חל אצלם דווקא כשלמדו את התורות האלו. כי ברגע ש'עצת ההתבודדות' נכנסה לתוך חייהם בקביעות, כל ההתקרבות שלהם, וכל הלימוד שלהם בספרי רבינו השתנה לבלי הכר.

באמת לאמיתיה, אין תאריך יחיד ומסוים שבו אנו צריכים להתחדש בעצה נשגבה זו. אבל בשעה שכלל אנשי שלומנו נזכרים מתגעגעים ובוכים: "איך ממשיכים לכאן את העצה הנפלאה הזאת, להתחיל לקיימה בקביעות"... בוודאי שרוח ממרום יורדת ונותנת סייעתא דשמיא מיוחדת להתחיל התחלה חדשה. אשרינו!

קנה לך חבר

וזרקתי עליכם מים.

לעתיד לבוא, השי"ת יזרוק עלינו מים טהורים, שיטהרו לנו את הלב ואת הנשמה.

ימי הגלות המתארכים, הם ימי ההכנה לזריקת המים הקדושה, ובימים אלו אנחנו מתכוננים אליה.

איך?

על ידי **שאנחנו** זורקים על ה' - מים טהורים!

'שפכי כמים ליכך' - נוכח פני ה'.

את אותה פעולה של זריקת מים, אנחנו עושים באתערותא דלתתא. שופכים ליבנו כמים, וזורקים אל ה' את כל מי המריבה, את כל מי המחלוקת שמשתוללת לה בתוך הלב, שופכים את הכל נוכח פני ה', עד -

שיבוא היום הגדול, שה' יזרוק עלינו את המים שלו.

לטהרה שלימה ונצחית.

- - -

וכאן נגלה לכם דבר פלא עצום.

שפיכת הלב כמים, קשורה בקשר בל ינתק - להליכה עם התורה בעיון!

הכיצד?

כשאנחנו שבים לאמונה מתוך מי המחלוקת, מתגלים חידושי התורה שלנו, ואז -

"יש להשם יתברך שעשועים גדולים מחדושי תורה".

שעשועים גדולים לה' נעשים על ידי חידושי תורה, ובעיקר חידושים בתורה של רבינו הקדוש בעצמו - ובעיקר כשמתבודדים ושופכים את הלב כמים - על התורה של רבינו בעצמו!

"טוב לעשות מהתורה תפלה, כשלומד תורה מצדיק האמת, אזי יעשה מה תפלה, לבקש ולהתחנן לפניו יתברך על כל מה שצאמר שם, מתי יצא גם הוא לבוא לכל זה, וכמה הוא רחוק מזה. וענין השיחה זו עולה למקום גבוה מאד, ובפרט כשעושה מתורה תפלה, מה נעשה שעשועים גדולים מאד למעלה..."

- - -

"אז נדברו יראי ה'" - יראי ה' שמדברים ושופכים את ליבם, לוקחים את התורה של רבינו הקדוש, והופכים אותה לתפילה כמה ונרגשת -

'ויכתב בספר לפניו' - ההתבודדות הזו עושה שעשועים גדולים מאוד למעלה, והיא זו שעושה גם את הספר, ומזה נעשה ספר למעלה...

פשט התורה

ביאור משולב שזוהי לכל נפש

אות ד' - ה'

רבינו מבאר שהסמכת רבי שאינו הגון, היא תוצאה של משפט מעוקל, בו המסמך שופט בצורה מעוקלת את המציאות, ובכך מסמך רבי שאינו הגון.

כתוצאה מכך, ישנם שלושה שלבים של קלקול, הנוצרים כתוצאה מהסמכת רבי שאינו הגון.

הפגם הראשון שנוצר מהסמכה זו, הוא חולשה וחושך לכתב ידנו - כתב היד של ישראל (הרומז לתורה שבכתב).

כתוצאה מהחולשה הזו בכתב התורה הקדושה, ובכוחן של האותיות, מגיע פגם שני - שבו גוזרים האומות לגרש את ישראל ממקום היישוב, אל מקום מדבר שממה שאין בו אויר הקדוש בקדושת ארץ ישראל. כתוצאה מכך המזון אינו דן ונקי, והגופים שנבראים מהטיפה הזרעית, אינם יכולים לקבל בתוכם נשמות גדולות, הראויות להנהיג את כל העולמות והנגלים, וזה גורם פגם שלישי, שמסתלק ונלקח מאיתנו סוד העיבור, ונמסר לאומות העולם.

עתה רבינו מבאר שלב נוסף בפגם המותרות, משום שכתוצאה מהגדרוש, המזון אינו דן ונקי, ומלבד פגם העצירות שבו, הרי שפסולת המאכל נשארת בנזק, ולכן כל המזון שאדם אוכל הוא עב ומגושם, ועל כן מתרבים יותר המותרות והטינופת בגופו, ומביאים אותו לידי קלקול נוסף:

[ד] וְעַל יְדֵי זֶה שְׁנִלְקַח מֵאִיתָנוּ סוּד הָעִיבּוּר וְנִמְסַר לָהֶם, אִין לֹא עֲצָה שְׁלֵמָה לְעוֹלָם, דְּהֵיִינוּ שְׁאִין לוֹ עֲצוֹת כִּיִּצַּד לְהוֹצִיא אֶת הַמִּשְׁפָּט מֵהַשְׁכַּל הַכִּלְי אֶל הַשְּׁלִים הַפִּרְטִיִּים שֶׁהֵם מִצְמָצִימִים הַמַּעֲשִׂיִּים, וּבִנְסוּף אִין מַעֲמֵד וְקִיּוּם לְאוֹתוֹ מִשְׁפָּט שְׁהוּצִיא, וְתִמְיָד אִינוּ יִכְוֹל לָתֵת עֲצָה לְנַפְשׁוֹ כִּיִּצַּד לְהַתְנַהֵּג בְּחַיִּים שְׁלוֹ, מִחֲמַת שִׁבְכַל עֲצָה יֵשׁ חִסְרוֹן, וּמִחֲמַת זֶה הוּא נִשְׁאָר תִּמְיָד מִסְּפָק בְּאִיזוֹ דֶּרֶךְ הוּא יוֹצִיא אֶת הַמִּשְׁפָּט הַכִּלְי אֶל הַפִּרְטִי בְּצוּרָה הַכּוֹנוּה, כִּי כָּל עֲצוּתָיו - שִׁבְחָם הוּא מְסוּפָק, הֵם בְּבִחִינַת 'עֲצוֹת נִבְדָּרוֹת' דְּהֵיִינוּ שֶׁהֵם בְּבִחִינַת שֶׁכָּל קָטָן וּפִרְטִי שֶׁלֹּא הִשְׁפִּיעַ בָּהֶם הַשְׁכַּל הַגְּדוֹל, שֶׁהֵם 'עֲצוֹת נְשִׁימ' שֶׁלֹּא שִׁפְעַ בָּהֶם הַשְׁכַּל הַמִּשְׁפִּיעַ בָּהֶם.

כִּי לֹא זֶה בִּלְבַד שֶׁבְּתַחֲלִילָה עָלוּ עֲשֵׁנִים סְרוּחִים אֶל מוֹחוֹ, אֲלֵא עֵתָה מִחֲמַת רִיבֵי הַמּוֹתֵרוֹת בְּשֵׁל הַמְּזוֹן הָעֵב וְהַמְּגוּשָׁם, הַטְּנִפָּת שֶׁל הַמּוֹתֵרוֹת בְּעֲצָמָה עוֹלָה מִקְרָבוֹ אֶל הַלֵּב, בְּבִחִינַת מַה שְׁמוּבָא עַל זִקְנֵי עֲשֵׁרֶת שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל, שֶׁעֲלִיהֶם אוֹמֵר ה' לְנִבְיָא, שֶׁהֵם גְּרוּעִים יוֹתֵר מֵאֵלוּ שֶׁרַק מַעֲשִׂיהֶם מְקוֹלְקִים, בְּגַלּל שֶׁהֵם (יְחֻזְקָא ל"ד): "הַעֲלוּ גְלוּלֵיהֶם עַל לִבָּם", כְּלוֹמֵר שֶׁהֵם מֵאֲמִינִים וְדוֹבְקִים בְּגִילּוּלֵיהֶם בְּכָל לִבָּם. כִּךְ גַּם מִי שִׁפְגָם כָּל כִּךְ בְּמוֹתֵרוֹת וְנִצְעָה לְבוֹ מִטְּנָף כְּמוֹ בֵּית הַכֶּסֶּא - בְּטִינוּפַת מִמֶּשׁ, וְלֹא רַק עֲשֵׁן סְרוּחַ, שְׂבִית הַכִּיסָא הוּא מְקוֹם עֲצוֹת הַנְּשִׁימִים שֶׁהֵם עֲצוֹת נִבְעָרוֹת כְּנִי, כְּמֵאֲדָרְבַּי עֵילֵשׁ בַּעַת שְׁבָא לְבָדוּק אֶת גְּאֻמָּנוֹת שֶׁל בְּנוֹת ר' נַחֲמָן שֶׁנִּפְלוּ לִשְׁבִי הַרומאים (נָשִׁי מִיָּה): 'נִשִּׁי כָּל מִלֵּי מִסְדִּירִין בְּבֵית הַכֶּסֶּא', שֶׁשֶּׁם הַמְּקוֹר שֶׁל כָּל עֲצָתָם, וּמִשּׁוֹם כִּךְ עֲצָתָם מְקוֹלְקֵת וּמְטוּנֶפֶת'.

עד עתה תיאר רבינו את כל שלבי הקלקול הבאים מפגם אמונת חכמים, ובאותו זמן מתחיל לגלות את התיקון וההמתקה לפגמים אלו, כיצד מתחזקת המדרגה - התיקון הופך את כל הקלקולים לתיקונים נפלאים, באופן של 'המתקת היין בשרשו':

[ה] אָךְ מִי שֶׁכָּבֵד נִשְׁקַע בְּאֵלֹ הַמּוֹתֵרוֹת, כְּמִבּוּאָר בְּאוֹת

ד' שיש כאלו שהם שקועים ממש בטינופת המותרות, אזי לאלו האנשים יש מים שהוא מְטַהַר מִזֵּאת הַטְּנִפָּת וּמִנְקָה אוֹתָם מִכָּל הַמּוֹתֵרוֹת, בְּבִחִינַת הַמּוּבָא בִּיחְזוּקָאֵל עַל הָעַת שְׁבָה, יִטְהַר הַקִּבְיָה אֶת יִשְׂרָאֵל לְעֵתִיד בּוֹמָן הַגְּאֻלָּה (יְחֻזְקָא ל"ו): "וְיִרְקָתִי עֲלֵיכֶם מִיַּם טְהוֹרִים וְיִטְהַרְתֶּם מִכָּל טְמֵאוֹתֵיכֶם", וּמִכָּל גְּלוּלֵיכֶם אֲטִהַר אֶתְכֶּם", דְּהֵיִינוּ שֶׁהִטְהַרָה תְּבוּאָה מִלְּמַעְלָה. וְאַזִּי, כֹּאשֶׁר הָאָדָם לֹא חוֹלֵק וּמִתְנַגֵּד לְתִיקוֹן וְהַמְחִלּוֹת הַבָּאִים אֵלָיו מִלְּמַעְלָה, הוּא בָּא לְעֲצָה שְׁלֵמָה, דְּהֵיִינוּ שִׁבְכַל צַד שִׁישׁ בִּסְפָקוֹת שְׁלוֹ, הוּא וְדָאִי יוֹכַל לְהַגִּיעַ לְהַמְתָּקָה וְיִשְׁוּעָה, בְּבִחִינַת מַה שְׁנִאֲמַר שֶׁם בְּתַהֲלִיךְ הַגְּאֻלָּה, שְׁכֹאשֶׁר עִם יִשְׂרָאֵל יִחְזְרוּ לְאֻדְמַתָּם הַקִּבְיָה יִטְהַר אוֹתָם (שֵׁם ל"ז): "וְלֹא יִחְצוּ לְשִׁתִּי מִמְּלָכוֹת עוֹד, וְלֹא יִטְמְאוּ עוֹד בְּגִלּוּלֵיהֶם", וְהַפִּירוּשׁ הַפְּשׁוּט הוּא, שֶׁעַם יִשְׂרָאֵל לֹא יִחַלֵּק עוֹד לְמַמְלַכַת יְהוּדָה וּמַמְלַכַת יִשְׂרָאֵל. וּבִפְנִימִיּוֹת זֶה מוֹרָה עַל כִּךְ שֶׁעַל יְדֵי שְׁטִנְיָהִינִי מִהַגְּלוּלִין וְהַטְּנִפָּת הַזֵּה ע"י הַמִּים הַלָּלוּ, עַל יְדֵי זֶה וְלֹא יִחְצוּ לְשִׁתִּי מִמְּלָכוֹת, כְּלוֹמֵר שֶׁלֹּא תִהְיֶה חִלּוּקַת הָעֲצָה, כִּי הַמְּלָכוֹת הֵיא בְּחִינַת עֲצוֹת, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (דְּנִיָּא ד') לְגַבִּי דְּנִיָּאֵל, שֶׁכְּשֹׁהוּא פִתְרַ לְנִבְכּוּדְנִצְרַ אֶת חִלּוּמוֹ עַל כִּךְ שֶׁהוּא הוֹלֵךְ לְהִיעָקֵר מִמְּלָכוֹתוֹ, הוּא אָמַר לוֹ "מִלְכִּי יִשְׁפֹּר עֲלֵךְ", שִׁישׁ לוֹ עֲצָה כִּיִּצַּד לְהִינְצֵל מִהֲדִיר הַקִּשָּׁה, הִרִי שֶׁלִּשׁוֹן מִלְכוּת מוֹרָה עַל עֲצָה, הֵינּוּ שְׁוֹכְהָ לְעֲצָה שְׁלֵמָה. כִּי עַל יְדֵי הַמִּים הַזֵּה, נַעֲשִׂים אֲצֵלוֹ כָּל חִלּוּקוֹת הָעֲצָה בְּעֲצָמָם - עֲצוֹת שְׁלֵמוֹת, שֶׁהַמְחִלּוֹת בְּעֲצָמָה הוֹפְכַת כָּל חֵלֶק מִהָעֲצָה - לְעֲצָה שְׁלִימָה", בְּבִחִינַת (מִשְׁלִי כ'): "מִיָּם עֲמָקִים עֲצָה - בְּלִבִּי אִישִׁי", שֶׁהֵם הַמִּטְהָרִים הוֹפְכִים אֶת כָּל מַה שִּׁבְלֵב הָאִישׁ לְעֲצָה טוֹבָה.

עתה מבאר מהי מהות המים המטהרים, ומהו הנמשל בפועל של אלו המים:

וְאַזִּי הַמִּים הַמִּטְהָרִים, הֵם בְּחִינַת מְחִלָּתָה, כְּלוֹמֵר שִׁישׁ מְחִלּוֹתָה עַל הָאָדָם, שֶׁהַמְחִלּוֹת בְּעֲצָמָה מְטַהֵרֶת אוֹתוֹ וְכוֹדֵלָתָהּ. וְהַמִּים הַמִּטְהָרִים הַלָּלוּ, הֵם בְּחִינַת (פְּסָדָר כ'): "מִי מְרִיבָה", דְּהֵיִינוּ הַמִּים שֶׁבָּאוּ מִהַמְּרִיבָה שֶׁל יִשְׂרָאֵל עִם ה', וְהַתְּגַלְגָּלָה דֶּרֶךְ מִשֶּׁה וְאֶהֱרֹן, בַּעַת שֶׁהִי צִמָּאִים לְמִים בַּמִּדְבָּר, עַד שֶׁבָּאוּ לִפְגֶּם הַכָּאֵת הַצּוֹר, וְהֵם גִּרְמוּ לְהַסְתַּלְקוּתָם בַּמִּדְבָּר".

וְעַל כֵּן - מִחֲמַת שֶׁהַמְחִלּוֹת מוֹשֵׁרֶשֶׁת בְּמִים הַמִּטְהָרִים, מְחִלָּתָה נִקְרָא בְּאַרְמִית פְּלִגְתָּא, בְּחִינַת (תְּהִלִּים ס"ה): "פְּלִגְתָּא אֲלֵקִים מֵלֵא מִיָּם", שֶׁהַפִּגַל הוּא חִלּוּקַת הָאֶרֶץ לְשִׁתִּים, וְהוּא מֵלֵא מִיָּם כְּמוֹ נַחַל.

עתה מבאר כיצד המחלוקת המתעוררת על האדם היא המים המטהרים, שמתקנים את פגם המותרות:

כִּי מְכַל מְחִלָּתָה נַעֲשֶׂה סִפָּר הֵן בְּגִשְׁמִיּוֹת וְהֵן בְּרוּחָנוֹת (כְּמוֹ שִׁבּוּאָר לִקְמָן), וּמוֹתוֹת הַסִּפָּר שֶׁנַּעֲשֶׂה מִהַמְחִלּוֹת הוּא בְּחִינַת 'שְׁאֵלוֹת וְתַשְׁבוּבוֹת'. כִּי הַמְחִלָּתָה הֵיא שְׁאֵלָה וְקוּשָׁא, דְּהֵיִינוּ שֶׁנִּי שְׁנֵי הָאֲדָמָה שְׁחוֹלְקִים עֲלֵיו, הֵם מְקוּשִׁין וְשׁוֹאֲלִין עָלָיו - עַד הַנִּתְגַּחַת אוֹ מַעֲשִׂיו, וְהוּא שֶׁבִּתְשׁוּבָה כִּי הוּא מְכִיר בִּכְך שִׁישׁ צָדֵק בְּדַבְרֵיהֶם, וְעַל יְדֵי זֶה הוּא מְשִׁיב וּמְתַרֵץ הַשְּׁאֵלָה בְּאוֹפֵן כּוֹה שֶׁהַתְּשׁוּבָה מוֹסִיפָה וּמַחֲדַשֶׁת חִידוּשׁ שֶׁלֹּא הִיָּה מְקוֹדֵם בִּשְׂאֵלָה עֲצָמָה (כְּמוֹ שִׁתְּבָאָר תוֹחַן הַמִּשָּׁךְ דְּבִרֵּי רַבִּינוּ), וְנִצְעָה מְזָה בְּחִינַת 'סִפָּר שְׁאֵלוֹת וְתַשְׁבוּבוֹת', כִּי כְּמוֹ שֶׁבִּסְפָּרִי הַשְּׁאֵלוֹת וְהַתְּשׁוּבוֹת, עוֹלוֹת שְׁאֵלוֹת עַל מִצִּיאוּתוֹ שֶׁהַתְּחַדְּשׁוֹ בְּעוֹלָם - שַׁעַד אוֹתוֹ זְמַן לֹא דוֹבֵר עֲלֵיהֶם,

ז. עֵיין שִׁחוֹת הָרָן אוֹת ל'.

ח. מְדַבְּרִי רַבִּינוּ מִשְׁמַע שֶׁהַמּוֹתֵרוֹת זֶה לֹא רַק עֵנִין שֶׁל פְּסוּלָה וְלִכְלוּךְ, אֲלֵא גַם עֵנִין שֶׁיִּידִי לְטוֹמָא, שֶׁהִי הַפְּסוּק מְדַבֵּר עַל טַהֲרָה מְנוּמָא, וְכֵן מִשְׁמַע שֶׁעַל יְדֵי הוֹלֵךְ עֵנִין הַמִּים הַמִּטְהָרִים, וְעֵיין הִיטָב בְּאוֹת ג' בַּמֵּאמֶר, וּבִלְקוּטֵי תִפְלוֹת מִיָּה הַזֵּה.

ט. יֵשׁ לְעֵיין בִּפְסוּק מַה הַכִּפְּלוֹת שֶׁל הַטְּהָרָה, כִּי בְּתַחֲלִילָה כָּבֵד כְּתוּב 'וְטַהֲרָתָם' וְמֵה חוּזֵר אַחֵר כִּךְ שׁוּב "אַטְהַר אֶתְכֶּם".

י. לְכֹארוֹ שֶׁמִּשְׁמַע מִהַפְּסוּק שְׁקוּדֵם הֵם יִגְיעוּ לְעֲצָה שְׁלִימָה, וְזֶה יִטְהַר אוֹתָם מִחִטּוֹנוֹת, וּמְדַבְּרִי רַבִּינוּ מְבֹאֵר, שְׁקוּדֵם צִרִיךְ לְהִיטֵר מִהַמּוֹתֵרוֹת וְעו"ל בֹּא לְעֲצָה שְׁלִימָה וְצ"ע.

יא. רַבִּינוּ דּוֹרֵשׁ אֶת הַלְשׁוֹן מְלָכִי (בִּנְיֻקֵּד חִירִיק) כְּמוֹ לְשׁוֹן מֶלֶךְ, שֶׁלֹּא כְּדֶרֶךְ הַפְּשֻׁט, וְיֵשׁ לְקַשֵּׁר לְשׁוֹן ז' לְכָל עֵנִין הַמְּלָכוֹת הַמּוּבָאֵת בְּתוֹרָה.

יב. דּוֹק שֶׁלִּשׁוֹן רַבִּינוּ הוּא 'עֲצוֹת' בְּלִשׁוֹן רַבִּים, כִּי מְכַל הַשְּׁכִלִים הַפִּרְטִיִּים הַנִּפְרָדִים, כְּשֶׁכָּל אֶחָד נִכְלָל בְּשֵׁן (כְּמִבּוּאָר לִקְמָן בְּאוֹת ו' בְּתוֹרָה), מִמִּילָא כִּל אֶחָד מִקְבָּל אֶת הַשְּׁלֵמַת חִסְרוֹנוֹ מִהֲשֵׁנִי.

וְע"י הַתְּשׁוּבוֹת מִתְחַדְּשִׁים חִידוּשִׁים, כִּךְ ע"י הַמְחִלּוֹת וְהַקוּשִׁיָּה, יִחַד הַתְּשׁוּבָה שְׁעוּשִׁים, נַעֲשִׂים חִידוּשִׁים חֲדָשִׁים בְּאֻמוֹנַת חֲכָמִים, כִּי כְּמוֹ שִׁתְּבָאָר - עַל יְדֵי הַתְּשׁוּבָה, חוּץ מִהַסְפָּר הַיִּשִּׁיר שֶׁמִּתְחַדֵּשׁ מִעֲצָם הַקוּשִׁיָּה וְהַתְּשׁוּבָה, עַל יְדֵי זֶה - כְּלוֹמֵר ע"י הַתְּשׁוּבָה, נִתְחַדְּשִׁים אֲצֵלוֹ כְּמוֹ סִפָּרִים, דְּהֵיִינוּ אֲצֵל מִי שֶׁעֲשֶׂה תְּשׁוּבָה, מִתְחַדְּשִׁים כְּמוֹ סִפָּרִים.

כִּי יֵשׁ כְּמוֹ סִפָּרִים עֲכָשׁוֹ שֶׁכְּבֵר חוּבְרוֹ ע"י יִשְׂרָאֵל הַכְּשָׁרִים וְהַצְדִּיקִים שִׁבְכַל הַדּוּרוֹת, וְגַם עֲתִידִים לְהִיָּת עוֹד כְּמוֹ סִפָּרִים שְׁעִדִּין לֹא יִצְאוּ מִהַכּוֹחַ אֶל הַפּוֹעֵל, כִּי עֲדִיין לֹא הִתְחַדְּשׁוּ ע"י מַחְבְּרֵיהֶם, וְכָלֵם צִרִיקִים לְהַעֲלוֹם, הֵן אֵלוֹ שֶׁכְּבֵר הִתְחַדְּשׁוּ וְנִדְפְּסוּ, וְהֵן אֵלוֹ שְׁעִדִּין לֹא, וּבְתַחֲלָה שְׁשָׁלָה הִיָּה לוֹ אֲמוּנַת חֲכָמִים, דְּהֵיִינוּ לְאוֹתוֹ אַחֵר שְׁחוֹלְקִים עֲלָיו, "אִזִּי הִיָּו כָּל הַסִּפָּרִים אֲצֵלוֹ כְּלָא, הֵן אֵלוֹ שֶׁכְּבֵר נִמְצָאִים וְהֵן אֵלוֹ שֶׁעֲתִידִים לְהִיָּת, כִּי הִיָּה מְלַעֲיָ עֲלֵיהֶם שֶׁהֵם אִינֵם נִצְרָכִים וְאִינֵם מוֹעִילִים, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (קֹהֶלֶת י"ב): "עֲשׂוֹת סִפָּרִים הִרְבָּה אִין קֵץ וְלֹהֶג הִרְבָּה", וְכִי, דְּהֵינּוּ שֶׁמִּהַפְּסוּק אֲנוּ לְמַדִּים שֶׁמָּה שְׁהוּא מְלַעֲיָ, הוּא עַל רַבּוֹי סִפָּרֵיהֶם שֶׁל חֲכָמִים, וְאִזִּי הוּא מְסִיק שְׂוֹלֵם אִינֵם חוֹשְׁבִים, וְלִכֵּן כָּלֵם כְּלָא אֲצֵלוֹ, כִּי הוּא חוֹשֵׁב שְׁאִין לָהֶם תּוֹעֵלַת בְּשִׁבְלוֹ.

וְכִשְׁשֵׁב בְּתַשְׁבוּבָה עַל זֶה, דְּהֵיִינוּ עַל פִּגְםֵּם אֻמוֹנַת חֲכָמִים, אִזִּי נִתְחַדְּשׁ אֲצֵלוֹ בְּכָל פְּעַם סִפָּר מְכַל אוֹתָם הַסִּפָּרִים שֶׁהִיָּה מְלַעֲיָ עֲלֵיהֶם, כִּי מִחֲמַת הַתְּשׁוּבָה שְׁלוֹ, חוּזְרִים וְנִחְשְׁבִים אֲצֵלוֹ כָּל הַסִּפָּרִים שֶׁבְּתַחֲלָה הִיָּו בְּעִינֵיו כְּלָא, לְמִדּוֹת שִׁבְתוֹךְ תַּהֲלִיךְ הַתְּשׁוּבָה שְׁלוֹ, הוּא מִבִּין לְמֵה רַק חֵלֶק מִהַסִּפָּרִים נִצְרָכִים, וְיֵשׁ לוֹ עֲדִיין פִּגְםֵּם אֻמוֹנַת חֲכָמִים כְּלָפִי שְׂאֵר הַסִּפָּרִים. וְהַפִּגַל לְפִי הַמְחִלָּתָה, דְּהֵיִינוּ לְפִי הָעֵנִינִים הַפִּרְטִיִּים בְּמַחֲלּוֹתָה, כִּי הוּא מְסַתְכִלִי וּמִתְבּוֹנֵן בְּהַמְחִלָּתָה הַפִּרְטִית, מִפְּנֵי מַה הֵם חוֹלְקִים כָּךְ, דְּהֵיִינוּ בְּאֵלוֹ הַדְּבָרוֹרִים הַפִּרְטִיִּים, וְלֹא בְּאֵפֶן אַחֵר, דְּהֵיִינוּ עַל פִּרְטִים אַחֲרִים. וְעַל יְדֵי זֶה מִתְבּוֹנֵן אִזִּי לְשׁוֹב בְּתַשְׁבוּבָה וְלִתְקַן הָאֻמוֹנַת חֲכָמִים, דְּהֵיִינוּ לְתַקַּן אֶת הָאֻמוֹנָה בְּסִפָּרִים שֶׁלַּעַ עֲלֵיהֶם, כִּי מִשְׁם נִמְשָׁךְ הַמְחִלָּתָה, עַל יְדֵי שְׁפָגָם בְּאֻמוֹנַת חֲכָמִים. וְלְפִי הַתְּשׁוּבָה שֶׁהִיָּה - לְפִי הַמְחִלָּתָה, דְּהֵיִינוּ שֶׁהַתְּשׁוּבָה הִיָּה בְּאוֹתוֹ עֵנִיין פִּרְטִי שֶׁהַמְחִלּוֹת הַתְּמַקְדָּה בּוֹ, כֵּן הוּא חוּזֵר וְשֹׁב אֶל אֲמוּנַת חֲכָמִים בְּאוֹתוֹ עֵנִיין פִּרְטִי. וְכִימוֹ כִּי נִתְחַדְּשׁ אֲצֵלוֹ סִפָּר הַשִּׁידִיךְ לְאוֹתוֹ עֵנִיין פִּרְטִי, כִּי חוּזֵר וְנִחְשֵׁב בְּעִינֵיו הַסִּפָּר הַזֶּה הַמְדַּבֵּר בְּאוֹתוֹ עֵנִיין פִּרְטִי, מַה שֶּׁהִיָּה בְּתַחֲלָה בְּעִינֵיו כְּלָא נִצְרָךְ וְלֹא מוֹעִיל, וְכֵן בְּכָל פְּעַם לְפִי פִּרְטִי הַמְחִלָּתָה, כֵּן הַתְּשׁוּבָה עַל אוֹתוֹ עֵנִיין פִּרְטִי, שְׁשֵׁב וְחוּזֵר יוֹתֵר אֶל הָאֻמוֹנַת חֲכָמִים, כִּי רוּאָה שֶׁדְּבָרֵיהֶם נִצְרָכִים לְבּוֹא בְּכָל רִיבּוֹי פִּרְטִים עַל כִּי דָּבָר וְדָבָר. וְכִימוֹ כֵּן נִתְחַדְּשׁ אֲצֵלוֹ סִפָּר אַחֵר, וְאִפְּלוֹ סִפָּרִים שְׂאִינֵם קְשׁוּרִים בְּאוֹפֵן יִשִּׁיר, לְאוֹתָם עֵנִינִים פִּרְטִיִּים שֶׁל הַמְחִלּוֹת", כִּי חוּזֵר וְנִחְשֵׁב בְּעִינֵיו עוֹד אִזִּי הוּא סִפָּר אַחֵר, שֶׁבְּתַחֲלָה הִיָּה מְלַעֲיָ עֲלָיו, וְהִיָּה בְּעִינֵיו כְּלָא כְּנִי, מִחֲמַת שֶׁמִּתּוֹךְ הַמְחִלּוֹת הוּא מִבִּין, שֶׁבְּאֻמַּת כָּל הַסִּפָּרִים נִצְרָכִים לְעוֹלָם".

וְעַל כֵּן, עַל יְדֵי הַמְחִלָּתָה נַעֲשֶׂה סִפָּר כְּכֹמָה בְּחִינּוֹת בְּפִרְטִיּוֹת וּבְכִלְיוֹת. וְזֶה בְּחִינַת (אִיּוֹב ל"א): "וְסִפָּר כְּתָב אִישׁ רִיבֵי", שֶׁעַל יְדֵי רִיב וּמְחִלָּתָה נַעֲשֶׂה סִפָּר, הֵן הַסִּפָּר שֶׁנַּעֲשֶׂה מִהַמְחִלּוֹת עֲצָמָה דְּהֵיִינוּ 'שְׁאֵלוֹת וְתַשְׁבוּבוֹת', הֵן הַסִּפָּרִים שֶׁנַּעֲשִׂים בְּעַקְפִּין מִהַתְּשׁוּבָה, שְׁחוּזְרִים וְנִחְשְׁבִים הַסִּפָּרִים ש

שיחה מתחברים

בפועל של ליקוטי מוהר"ן בעיון יחד עם הליכה חזקה עם התורה, יכול מאוד להועיל לכך שאנשים יתחברו יותר להתבודדות שלהם.

דוד: אני מסכים איתך, אבל אין לי הסבר ברור איך זה בדיוק קורה, אדרבה תרחיב אתה את הנושא.

מאיר: אני לא אומר שזה תמיד מצליח, אבל כשאתה מקשר בהתבודדות את מה שעובר עליך - לתוך התורה שאתה לומד, זה הופך את כל ההתבודדות לסוג אחר של דיבור עם ה'.

דוד: סליחה שאני אומר, אבל זה קצת מילים גבוהות. זה דיבור באוויר, מה הפירוש לקשר? הרי אתה לא באמת מתכוון שאני אשב ביער עם חוברת של לטייל, וינסה לרשום נקודות של קשר בין מה שאני עובר ומתמודד לתורה ס"א.

מאיר: נכון, בוודאי. כשאתה מגיע להתבודדות אתה לא מוכרח לדבר על תורה ס"א, התכוונתי שאתה באמת בא לספר לה' מה מעיק עליך, אתה מדבר איתו על זה שאתה רוצה להיות קרוב אליו, אתה מפרט מהם הדברים שמפריעים לך ליישם את זה, אפוא אתה תקוע, ואז אתה מתבונן איך כל הכאב הזה, או הכיסופים האלו, קשורים למה שאתה לומד.

דוד: אתה יכול לדרת איתי לדוגמאות?

מאיר: בבקשה, אני אתן לך סיפורים מהחיים שלי, וגם מה שמעתי מחברים.

נגיד יש לך איזה התמודדות חברתית שמקשה עליך דברים בחיים. נגיד אתה קצת מפחד מחברה, וזה בסוף גורם לך הרבה פעמים חולשה בעבודת ה', אתה יודע כמה אני יכול לדבר על זה עם ה' בהתבודדות...

אבל, אחרי שאני מסיים להוציא את כל הכאב שלי סביב העניין, אני מתחיל לחשוב מה רבינו אומר לי על זה בתורה ס"א, והארת רוח הקודש שיש בהתבודדות עוזרת לי גם בעצם ההתמודדות, להמשיך ולהילחם על זה, לרצות לתקן ולא להתייאש מזה. כי אני מבין כמה ההתכללות בתוך חברה בצורה מתוקנת זה דבר חשוב, יחד עם זה אני גם מגלה עצות. לא בהכרח דברים מעשיים, אלא יותר תובנות מעמיקות מה בכלל דוחף אותי לשם, ומה הדברים בתוכי שצריכים שינוי, כדי שהדין הזה יומתק מאליו!

דוד: מאיר, איזה גילוי לב, כל הכבוד לך, אני ממש מצדיע לך...

מאיר: אני רק אתן לך עוד דוגמא שהיא שונה לגמרי, משהו שחבר שלי סיפר לי. על הרבה הזה כבר המון שנים מעשן כרוני, והוא רוצה להפסיק, יש לו את המון התבדויות, וכאן בתורה הוא כל היום מדבר עם ה' על העשנים הסרוחים שמעלים לו את המוח.

דוד: מדהים, אנחנו עוד נמשיך לדבר על זה...

התעסקות בפרטים, במקום להבין שהעניין המרכזי הוא: שאנחנו אימצנו לעצמנו סולם ערכים טוב וקדוש, אבל הוא לא על פי דעת רבינו הקדוש.

מאיר: אני מנסה להבין אותך ולא מצליח...

דוד: תגיד לי אתה, מה הדבר הכי חשוב מבחינתך ביום? על איזה דבר אתה לא תוותר? אל תענה לי עכשיו תשובה. אלא פשוט תשאל את עצמך - מה התשובה הרווחת בעניין זה בקרב כל מי שאתה מכיר. האם התשובה תהיה שהרוב לא מוותרים על 'דף היומי', או על כל שיעור אחר קבוע, או שלא מוותרים על התבודדות?

כולנו צריכים לשאול את עצמנו כל יום, האם השושה העליונה עדיין תקועה אצלנו למטה למטה מתחת לכיסא, או שבאמת ובתמים אנחנו מאמינים באמונה שלימה שהתבודדות היא מעלה עליונה וגדולה מן ה - - - - כ - - - ל?!

כל עוד לא צרבנו חזק בתוך המוח, שאין שום דבר שיותר חשוב משעה התבודדות, ואני לא יכנס לפירוט יתר שיעצבן אנשים... אז ברור שכל קושי הכי קטן יגרום לנו להעדיף לפתוח ספר ולהשקיע את המצפון - על פני לדבר עם ה' כל יום פנים אל פנים!

מאיר: וואוו, דוד עכשיו הבנתי אותך. ובכנות אני אומר לך, זה משהו שאני צריך לחשוב עליו ולהתבסל איתו. אם אני מבין אותך נכון, השאלה התאורטית שהצגת לי תעזור לנו לחדד את המסר. נניח שאני בסוף יום בין יום כיפור לסוכות, אתה יודע, ימים הכי טרודים בהכנות, הגעתי לשעת בין הערביים ועדיין לא פתחתי ספר, אני קרוע מעייפות אחרי שבניתי סוכה והתרוצצתי בשוק ארבעת המינים, עכשיו נשארה לי שעה בין מנחה למעריב, ואני מסופק מה לעשות...

דוד: קטונתי מלענות בשם רבינו, אבל חייב ליפול לנו האסימון: "התבודדות הוא מעלה עליונה וגדולה מן הכל"!

מאיר: אתה מבין שאתה דורך פה על מוקש?

דוד: המוקש הזה התפוצץ מזמן... זה עניין של אמונת חכמים.

מאיר: אתה אומר שיש כאן עניין חזק של אמונה בדברי רבינו, וזה עצמו יעזור לפתור את כל הקשיים האחרים שיש לנו בהתבודדות. אבל אני רוצה להוסיף שלדעתי זה גם מאוד קשור להליכה עם תורה.

דוד: בוודאי! אתה כנראה מתכוון שעצם קביעות הלימוד בספרי רבינו קשורה לאמונת חכמים, וממילא גם ההליכה עם תורה ולימוד בעיון ליקוטי מוהר"ן קשור לזה. הבנתי נכון?

מאיר: זה נכון לגמרי. אבל חוץ מזה רציתי לומר, שגם הלימוד

מאיר: מה נשמע דוד? יש לי חשק לדבר איתך הפעם על משהו מיוחד.

דוד: רק את תשכח מאיר, שהשיחה שלנו מוקדשת בדרך כלל לקוראי העלון, ולעניינים הקשורים לתורה ס"א, או ללימוד ליקוטי מוהר"ן בכלל, אתה מתכוון למשהו אחר?

מאיר: האמת היא, שכן ולא...

דוד: אתה והחידות שלך... מה הפעם?

מאיר: אני רוצה לדבר איתך על התבודדות, לכבוד שבת 'שפכי' שבה כולם מתחזקים בעניין של ההתבודדות.

דוד: אתה מדבר על "שבת יארציט" להתבודדות?!

מאיר: אתה ציני היום, מה הסיפור? מה זה הרוח הקרירה והמתנגדת שנושבת ממך...

דוד: תראה, אולי הייתי נשמע בהתקפה, אבל לא היה כאן אפילו בדל של ציניות, הנושא הזה באמת כואב לי. יכול להיות שאתה שם בצפת לא כל כך מבין את העניין עד הסוף, אתה זוכה לדבר עם ה' יום ביערות סביב צפת. אבל כשאני משתדל להתחזק ולחזק אחרים בהתבודדות, יש לי קצת הרגשה שאני מנסה לדחוף קיר בטון עם קיסמים...

מאיר: הלוואי והייתי זוכה להתבודד כל יום, אבל אתה לא מדבר ברור, ואני לגמרי לא מבין למה אתה קורא לשבת הזאת "שבת יארציט"?

דוד: אני חס ושלום לא מזלזל, ואני בטוח במיליון אחוז שיש אנשים שזו הייתה יריית הפתיחה בשבילים, ושזו שבת באמת מעוררת ומחזקת, אבל בכל זאת הרוב עודנו דומם.

מאיר: אתה קצת מבאיש את ריח הנשמות, זו תוכחה לא ראיה...

דוד: אתה צודק, ולכן לא רציתי מלכתחילה לפתוח את הנושא, אבל אתה פיתית אותי...

מאיר: אז מה עכשיו? איך אתה מתקן את דברך.

דוד: לא יודע, אני אמשיך לדבר, ונסה לצאת בסוף עם ריח טוב.

מאיר: בסדר, אז מה לדעתך שורש העניין?

דוד: לענ"ד זה מאוד קשור לתורה ס"א, אמנם בעקיפין, אבל קשור.

מאיר: תסביר.

דוד: אני חושב שיש לנו לפעמים סולם ערכים פגום ומקולקל, בכל מה שקשור לעצות ולעבודות שרבינו נתן לנו. אפשר לדבר הרבה על כך שלאנשים קשה להתבודד, שאין להם דיבורים, או שהם לא יודעים האם ללכת עם גארטל או בלי גארטל, אבל זה

לבנה בחידושה

ליקוטי הלכות באספקלריא המאירה

שפכי כמים ליכר

"מי שרוצה לכנס בעבודת ה' באמת צריך להתפלל מאד מאד להשם יתברך שינפכהו לעצה שלמה אמתיית באופן שינקה לשוב באמת. כי בכל מקום שהוא, בודאי יש שם עצה איך לצאת משם, רק שיצריכו להתפלל הרבה להשם יתברך שינקה לידע העצה השלמה. כי מקדם צריך שייעברו עליו ספקות ועצות חלוקות הרבה מאד.

כמו שמצינו שאפילו על דוד המלך, עליו השלום, עבר ענין זה של חלקת העצה הרבה מאד עד שהתפלל "עד אנה אשית עצות בנפשי", שנגרף מדבריו שהיה מספק הרבה מאד בענין העצה, והיה משיית עצות בנפשו בכל פעם איך להתנהג, ועדין לא ידע העצה בשלמות עד שצעק להשם יתברך, "עד מתי ועד אנה אשית עצות בנפשי".

כי באמת על הצדיקים הגדולים במעלה מאד עוברים עליהם גם כן עצות חלוקות בעניני הנהגת העולם וכו', כמו שהבנתי מפי רבנו זכרנו לברכה, מכל שכן וכל שכן קטני הערך, מכל שכן הגדולים במאסר התאוות ובהרהורים וכו' וכו', רחמנא לעלם, שיצריכו להתפלל מאד להשם יתברך שיוסר עצה שלמה איך לשוב אליו, כי בודאי בכל מקום שהם יש שם גם כן עצה ותחבולה איך לצאת ולשוב משם, אך שאין יודעין העצה ונצטתם חלוקה תמיד, על כן תקנתם שידעו האמת שאין יודעין שום עצה ויתפללו על זה להשם יתברך פנ"ל, שהיו בחינת מה שצעק דוד, "טבעתי ביון מצולה ואין מעמד באתי במעמקי מים וכו'".

וזהו בחינת (שם קמב) בארץ זו אהלך טמנו פח לי רשת הכינו לפעמי וכו' (שם נז), הינו שדוד המלך עליו השלום, התפלל על כלל ישראל, וראה שיש שנופלים כל כך עד שנוקמה להם שאין להם שום עצה איך לצאת מן החשך וכו"ל, כי בכל דרך ועצה שרוצים לילך כדי לזכות להתקרב אליו יתברך טומנים פחים ורשתות הרבה עליהם ומקלקלים עצתם תמיד. אבל באמת כל תקנתם הוא זהו בעצמו שיציעקו כך להשם יתברך וירגשו בעצמם זה

האמת בעצמו שאין יודעין שום עצה, ויתפללו הרבה על זה להשם יתברך, ואז יזכו שתהיה הירידה תכלית העליה..."

(ליקוטי הלכות גיטין ה"א)

*

"שמעתי מאבי ז"ל בשם מוהרנ"ת ז"ל, שלא נמצא לו ברור ההלכה והמשפט, וזאת בג' דברים. חייב ללמד הפוסקים בכל יום ויום. וחיוב התפלה והבקשה, לחתש בה בכל יום כפי מה שעובר עליו. וחיוב אסיפת הנפשות בראש השנה למקום גנייתו הקדושה, עד כאן לשונו. והנראה לעניות דעתי, שהן הן הג' דברים המכריחים בכל איש ואיש, לבקש ולחפש עליהם לכלליות עצותיו והנהגותיו המכריחים לו..."

"התפלה, היא הסגלה העקרית להודפך מהתאוות ועשן עכירות הגוף, העולה אל המוח לבלבול ולהתעתות מברור המשפט והעצה [גם אם ירצה ויתאנה לפעמים לעשות רצונו יתברך]. וכן נמשך ועולה העשן הזה מהגוף אל המוח, שבכללות הנפשות [שהוא המנהיג שבהם]. להיות גם עליו בעצמו, קשה וכבד בעת הזאת, להבין ולהשכיל בעצם ברורי הנהגות והמשפטים המכריחים לכל איש ואיש, בכל יום ויום. ועם כל זאת, גדול ועצום מעלת ראש השנה, שמשם כל המשכת תקוני היום כפארים, לבא בקודש הקדשים שבבאור ההלכות.

וכבר בארתי במקום אחר, ששמחת זה מכרח שיהיה כל עקר הבקשה והתפלה הנ"ל, לבקש ולחפש ולהתפלל להתגלות ומציאות הצדיק והפלא יועץ הנ"ל בעצמו. כי על ידו לבד, יהיה ביכלת להודפך מתכלית התגברות הטנפת שבאחרית הימים האלה, ולהתעלות זה לעמת זה לתכלית הברור והוצאות המשפט לאור..."

(ביאור הליקוטים סי' סא אות א)

חידושי רבא

עדכונים וחדשות מבית 'מחברים'

שפכי כמים ליבך - שבת התבודדות

באחדות ובאהבה נערכים כל המקבלים את עצת העצות השלימה, 'מים עמוקים', לשבת התחזקות בעצה לשפוך את הלב - לה' בינו ליבין ק'ונו.

התעוררות רבה נרשמה לאור התגייסות מערכת 'לטייל בתורתו' למען השבת, באמצעות פרסומים ומודעות. עלון זה הוקדש כולו, על שלל מדוריו, לקדש ולרומם את העצה השלימה.

לחדש בתורתו - ונעשה מזה ספר

המזים הכביר של כתיבת חידושי תורה על התורה הזמנית, כבר כבש לו מקום של כבוד בכל מקום בו דבר הצדיק ותורתו מגיע, ושמעו הולך בכל המדינות.

עקב המלחמה, והרצון של כלל הלומדים להגן על עם ישראל על ידי כתיבת חידושי התורה, הוארך הזמן להגשת החידושים במסגרת הפעימה הראשונה. וכעת, ניתן לשלוח חידושים **עד לתאריך: "ראש חודש אב תשפ"ה"**.

לאחר מכן, תתקיים ההגלה הראשונה בין כותבי החידושים: הפרס הראשון הינו בסך 1,500 ₪ | הפרס השני לעשרה זוכים בסך 500 ₪ | הפרס השלישי לשלושים זוכים בסך 200 ₪. כל זאת, מלבד הגרלת הבנוס המיוחדת, שתתקיים עם סיום לימוד התורה.

נזכיר, שהחידושים הם בדרך 'מיניה וביה', ויתקבלו בכתב קריא בלבד. הכניסה להגלה היא על כל עמוד דפדפת של חידושים, שישלחו למערכת באמצעות עשרות הנציגים בכל בתי הכנסת והיכלי הישיבות והכוללים.

כעזרה לכותבי החידושים, הודפסו במיוחד **ספרים מיוחדים לכתיבת חידושי תורה בכריכה קשה**, והופצו ללומדי התורה החפצים להעלות את חידושיהם על גבי הכתב, בבחינת תורה מפוארה בכלי מפואר.

מאחר שמודיעים להם - אינו סוד

הזוכה בחידת השבוע - גליון 'מחברים':

גליון 14 פר' קורח | הבה"ח **מרדכי עבאדי הי"ד** | אשדוד
פתרון החידה מגליון 14:

נושא החידה: מים

בבְּרִיאַת הַשָּׁמַיִם, נַחֲלָקוּ לְשָׁנִים: בבריאת השמים הייתה המחלוקת הראשונה בין המים העליונים לתחתונים
בְּבִנְיַת הַכְּתוּבִים, הָיוּ פְעָמִים: אלדד ומידד הכתובים, התנבאו שמשמה מת ע"י שהכה פעמיים על הסלע במי מריבה והוציא מים
יְטַהֲרוּ מַתִּים, בְּזִיקַת פְּלָגִים: 'וורקתי מים טהורים' / פלג מים, לטהר מטומאת מת
סְפָרִים נִשְׁלָמִים, בְּדִלְתָּ עֲמָקִים: מים עמוקים וכו' ואיש תבונות ידלנה, וע"י מתחדשים ספרים

חידת השבוע

בְּפָנֵם הַסְּמִיכָה, מִתְבַּטֵּל תּוֹקְפוֹ,
כְּשֶׁנַּחֲלֵשׁ הָאֲמוּנָה, כָּאֵלּוֹ אֵינוֹ.
סוּדוּתָיו מִתְגַּלִּים, בְּמַדְבַּר שְׂמָמָה,
הֵם מִתְרַבִּים, כְּשֶׁשָּׁב בַּתְּשׁוּבָה.

ניתן לפתור את החידה במהלך השבוע הקרוב בעמודות 'נדרים פלוס' בשלוחות 'תשובות לחידת עלון מחברים'

בין הפותרים נכונה את נושא החידה ורוב הפרטים תתקיים הגרלה עם 500 ש"ח

בתורה עצמה עוד ועוד, וכך התורה נהפכת מתורה של רבינו - לתורה שפוגשת אותי במקום פנימי.

טעם חדש בליקוטי הלכות

בתחילת ישי"ג הלכו עם תורה כ"ב, לקראת פורים למדו ליקוטי הלכות על התורה שמדבר על כל הענין של פורים. למעשה כבר הכרתי בעבר הרבה ליקו"ה, היה לי סדר שהייתי לומד הרבה דפים ליקו"ה, אבל מעולם זה לא הפך להיות חלק ממני.

זה היה אצלי ממש התקרבות חדשה לרבינו, הרגש חדש לגמרי בתורות של רבינו ובליקוטי הלכות. ההתבודדות שלי, קיבלה חיים וגוון חדש לגמרי אחרי ההליכה עם התורה.

הסתכלות ישרה, משקפיים של רבינו

לאחר נישואי עם בתו של הרה"ח ר' דן לוינון שליט"א, יו"ר מכון 'פאר הליקוטים', עברתי להתגורר בביתר עילית. חברים אמרו לי בשעתו, 'דוד, תתכונן טוב, זה כמו שאתה נהיה חתן של ראש ישיבה אתה צריך להכין טוב את 'תקפו כהן'. כך אתה צריך להכין טוב את התורות, חמך ישאל אותך שאלות קשות בעיון...".

לשמחתי הרבה נוכחתי שאדם שהולך כל כך הרבה שנים עם תורה זה משהו אחר לגמרי. יש לו הסתכלות כל כך ישרה על התורה, ממש משקפיים של רבינו. בכל תורה הוא גם מתחדש, וגם נהיה יותר ויותר מיומן בלימוד בעיון.

כשיוצא לפעמים ש'לטייל בתורתו' ומכון 'פאר הליקוטים' הולכים עם אותה תורה - כמו למשל בקיץ הקודם ששניהם הלכו עם תורה נ"ו, ובקיץ הנוכחי ששניהם הולכים עם תורה ס"א, זה ממש תענוג לדבר איתו על התורה. אני ממש כוסף ומקווה להיות ככה מחובר לתורה של רבינו.

זה מאוד מחזק אותי, מכיוון שיש תקופות שבהם לא כל כך מתחברים לתורה, ומרגישים קצת שממון ויבשות. אבל אני רואה אצלו, שכלל שעובדות השנים משתפשים עוד ועוד, ומקבלים הסתכלות אחרת התורה של רבינו.

התקרבות מתוך ה'אנשי דמים'

ההתקרבות הזו לרבינו ע"י התורות שלו, היא בעיקר ע"י שמתבודדים על זה. כך מגלים בכל פעם עצות חדשות שיכולות להפוך את החיים לגמרי.

במהלך לימוד תורה ב' בחורף האחרון, היה איזה קושי מסוים שהתמודדתי איתו בתקופה ההיא. הלכתי להתבודד ואמרתי לה', "אני בטוח שמה שעובר עלי זה טוב, אבל אתה בטוח שאני יכול לגלות כאן את האחדות הפשוט?"

ואז הבנתי שאני עדין לא נמצא שם, והתחברתי למה שכתוב בתורה שהאנשי דמים שונאים את התם - הם שונאים את העצות של הצדיק, ואמרתי לה', "עכשיו קשה לי, אני לא רוצה לגלות אחדות פשוט, לא רוצה את העצות של התם, מרגיש שהאנשי דמים זה חלק ממני, קשה לי, ואני רק רוצה לברוח..."

אחרי ששפכתי את הלב בהתבודדות ה' האיר לי, ואמרתי לו, "אני מרגיש שיש כאן איזה דעת חדשה לגמרי, אני יכול לגלות אותך דווקא בתוך מה שעובר עלי, אני יגלה כאן את האחדות הפשוט, ודווקא זה יוסיף לי שמחה, ככה אני יוכל להתקרב אליך, מחדש..."

שם: הרב דוד פוליטי

גיל: 20

מקום מגורים: ביתר עילית

עיסוק: אברך כולל

הליכה עם תורה - לכל אחד

נולדתי בעיר הקודש צפת, אבי שליט"א הינו חסיד ברסלב בכל נימי נפשו, ומזה שנים רבות שהוא הולך עם התורות של רבינו בעיון. בצעירותי נוכחתי לראות את החיפוש התמידי שלו אחר הרוח של הצדיק ששורה בתורתו הקדושה.

למרות שהייתי מודע למושג הזה של הליכה עם תורות, וקשר אמיתי עם רבינו, חשתי שאיני זוכה לחוות מאומה מהאור הנפלא הזה. ההליכה עם תורה הייתה נדמית בעיני כעבודה שמיועדת אך ורק לעובדי ה' מופלגים, ששקועים כל יומם בתורה ועבודה, והחיים מסודרים לפניהם כשולחן הערוך. אולם אני אולי אזכה רק לגרוס את ספרי רבינו בפשיטות, ותו לא.

למדתי בישיבה קטנה ב'ברסלב צפת', ובישיבה גדולה ב'עמלה של תורה' בירושלים. בתקופה הזו התחלתי במסע החיפוש האישי שלי, שבו הבנתי שאני יכול להתחבר לרבינו - דרך העצות שלו, בעיקר דרך העצה של 'ללכת עם תורה'.

בהמשך הזמן נדהמתי לראות שגם אני יכול להכניס לסדר החיים שלי את ההליכה עם תורה, וזה מכניס בתוכי חיים אחרים לגמרי.

לשאול שאלות - בלי למצוא תשובות...

את 'לטייל בתורתו' פגשתי לראשונה בשלהי הישי"ק. בבין הזמנים למדתי עם בחור מיי"ג את התורה הזמנית - תורה י"ח. התחלנו ללמוד את התורה, ומיד הוא התחיל לשאול שאלות, ועוד שאלות, מההתחלה לסוף, ומהסוף להתחלה...

חשתי נבון לחלוטין.

ניסיתי לאמץ את מוחי לענות תשובות לשאלות הרבות, אבל הוא הביט בי בתמיהה, "בשביל מה אתה מנסה לתרץ, אני מנסה למצוא שאלות, לא לתרץ אותן..."

הוא הסביר לי את הרעיון של השאלות, וההסבר שלו פתח בפני צוהר נפלא לעולם המאיר של תורה בעיון: "את השאלות לא שואלים בשביל למצוא להן מיד תשובה. הן נועדו לעורר את המוח והלב לחפש בתורה של רבינו. לאט לאט תשים לב שהשאלות גורמות לך להתחבר למושגים של התורה, וגם למצוא את עצמך ואת החוויות שלך בתוך התורה..."

בתחילה, צורת הלימוד הזו הייתה נראית לי משונה במקצת, אבל עם הזמן התחלתי להפנים שזו דרך הלימוד - כפי שרבינו הורה לשאול שאלות בתורתו הקדושה. השאלה עצמה מדרבנת לחפש ולחפור